

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 61, Decembrie 2010

61. Ausgabe, December 2010

BOTEZUL - NAȘTERE DIN NOU*

Mitropolitul SERAFIM

Dăm slavă bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem și anul acesta în pace la marea sărbătoare a Nașterii Domnului!

Ne bucurăm astăzi cu creștinii de pretutindeni de evenimentul unic, „singurul nou soare“, cum îl numesc Sfinții Părinți, al Întropării lui Dumnezeu în Persoana Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos și încercăm să-i pătrundem importanța și semnificația. Știm că Dumnezeu a venit în lume pentru ca să libereze lumea de sub stăpânirea celui rău,

adică de puterea diavolului, care, prin viclenie și minciună, îi desparte pe oameni de Dumnezeu, îi învrăjbește și îi stăpânește prin tot felul de păcate și răutăți. Mai mult, Părinții Bisericii spun că „Dumnezeu S-a făcut om pentru ca pe om să-l îndumnezeiască“, adică să-l ridice la asemănarea cu Dumnezeu, scopul pentru care omul a fost creat, dar de la care s-a îndepărtat prin căderea în păcat. „Să facem pe om după chipul și asemănarea noastră“, a zis Dumnezeu, înainte de a-l crea pe primul om. Așadar destinul natural al omului este de a fi ca Dumnezeu, de a-l imita pe Dumnezeu în bunătate și iubire. Experiența de totdeauna a omenirii arată că numai în măsura în care omul se

străduiește să fie apropiat de Dumnezeu, adică să fie cât mai bun și mai blând, mai iertător și iubitor față de semenii săi, mai cinstit și corect în ceea ce face, se bucură cu adevărat de viață și se simte liber și fericit. Și aceasta pentru că libertatea și fericirea omului vin numai de la Dumnezeu. **Nu poți fi liber și nici fericit dacă**

trăiești în păcate, dacă nu te străduiești să fii bun, să te liberezi de păcate și de deprinderile rele. Desigur că mai întâi trebuie să ne recunoaștem păcatele în care trăim, ceea ce nu putem face decât cu ajutorul duhovnicului. Apoi ne trebuie credință tare și voință puternică de a ne lupta cu păcatele care ne stăpânesc. Această

luptă duhovnicească constă din rugăciune multă, acasă și la biserică, din post și înfrânare de la plăcerile păcătoase și din străduința de a face întotdeauna bine semenilor noștri. Astfel ne exersăm în iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele nostru, începând cu cei din familie, apoi cu vecinii, cu rudeniile, cu colegii de serviciu și, mai ales, cu cei ce au nevoie de ajutorul nostru. Dacă toți am face cu orice preț numai bine în jurul nostru și ne-am feri de orice păcat, pe pământ ar domni pacea și armonia și fiecare ar fi fericit. Pentru că fericirea vine tocmai de la binele făcut în mod dezinteresat semenilor noștri. „Mai fericit este a da decât a lua“, zice Mântuitorul Iisus Hristos (Fapte 20, 35). Tocmai de aceea a venit

Mântuitorul în lume pentru ca oamenii să învețe de la El bunătaea, iertarea, mila, dragostea pentru toți, inclusiv față de vrăjmași. **Numai urmând exemplul Domnului ne vom bucura cu adevărat de viață și vom fi fericiți, cu toate necazurile și dificultățile prin care trecem.**

Cum arată însă lumea la mai bine de două mii de ani de la Nașterea Domnului! Urmează oamenii învățatura lui Iisus? Sunt ei fericiți? Cred că cei mai mulți sunt nefericiți tocmai pentru că nu mai cred în fericirea care vine din urmarea învățaturii și vieții Mântuitorului. De fapt nu mai cred în nimic sau își închipuie doar că cred, fără să facă însă nimic din cele ce țin de credință. Astfel se împlinesc sub ochii noștri cuvintele Domnului: „*Dar când Fiul Omului va veni (a doua oară), va găsi oare credință pe pământ*”? (Luca 18, 8).

Dacă facem o retrospectivă a evenimentelor mari pe care le-a trăit omenirea în anul pe care îl încheiem peste câteva zile, constatăm cu durere că acestea au însemnat pentru oameni tot atâtea încercări și suferințe, începând cu cutremurele din Haiti, din Chile și din alte părți ale globului în care au murit sute de mii de oameni, continuând cu cea mai mare catastrofă din istoria Statelor Unite: infectarea apelor Golfului Mexic și ale Oceanului Pacific prin scurgerea a milioane de tone de petrol, apoi cu marile inundații din Pakistan, Polonia, Ungaria, România și din alte țări, cu incendiile din Rusia care au devorat zeci de mii de hectare de pădure și încheind cu criza financiară și economică ce s-a adâncit pe tot parcursul anului în multe țări, cu deosebire în țara noastră, și care este departe de a se încheia. Viața fiecăruia dintre noi ca și viața lumii în general este tot mai dificilă, cu probleme și necazuri, cu suferințe și boli care se înmulțesc pe zi ce trece. Este firesc să ne întrebăm de ce oare suferim atât de mult, de ce se abat asupra omenirii atâtea catastrofe? Răspunsul nu-i decât unul și-l știm cu toții, deși ne este greu să ni-l însușim personal: îndepărtarea noastră de Dumnezeu și atașarea exagerată de lucrurile acestei lumi, egoismul și lăcomia după bani și după plăceri, înmulțirea păcatelor și răcirea dragostei dintre oameni. Cu toții știm că suferim pentru păcatele noastre, dar câți dintre noi ne pocăim cu adevărat de tot ceea ce greșim zi de zi, câți dintre noi încercăm să-și schimbe cu adevărat viața renunțând la obiceiurile rele și angajându-se în modul cel mai serios pe calea credinței, adică pe calea Bisericii? Căci nu este credință fără Biserică! Mai degrabă așteptăm să se schimbe ceilalți, dar nu noi înșine. Însă schimbarea lumii începe cu schimbarea personală, a fiecăruia. Dacă mă schimb eu, se schimbă și cei din jurul meu, se schimbă întreaga lume, pentru că o văd cu alți ochi; dacă nu mă schimb eu, nu se schimbă nimic în jurul meu și nici în lume.

Așadar evenimentele nefericite, criza economică și financiară prin care trece lumea de azi, ca și toate crizele din familiile noastre și din viața fiecăruia sunt

generate de marea criză spirituală a omenirii contemporane, pe care o provocăm cu toții în măsura în care îl uităm pe Dumnezeu și trăim după voia noastră pervertită de păcat. Sanctitatea Sa Patriarhul ecumenic al Constantinopolului, Bartolomeu spunea recent la București: „...*criza din zilele noastre este o stare demonică, din care nu ne poate scoate redresarea economică. Este necesară o restaurare duhovnicească! Este nevoie de multă răbdare! Este nevoie de cumpătare ascetică! Este nevoie de spirit de jertfă! Este nevoie de cugetarea la sensul crucii! Este nevoie de iubire! Adică este nevoie de Hristos! De Iisus Hristos Cel ce S-a întrupat, a pățimit, S-a răstignit pe Cruce și a înviat și Care este viu în veci! El, Cuvântul cel mai înainte de veci al Tatălui, dă existenței rațiunea de a fi, dă sens vieții, desființează distanțele prin care păcatul ne îndepărtează și ne înstrăinează pe unii de alții, unește pe cele despărțite, dăruiește dreptate, desface legăturile morții, face ca așa-zisa „utopie” a dragostei să devină realitate!*”.

Este așadar mare nevoie de Iisus Hristos fără de care nimic nu merge, nici în viața personală, nici în familie, nici în societate, nicăieri. „Fără de Mine nu puteți face nimic”, zice Domnul. Însă pe Iisus Hristos nu-l putem întâlni decât în Biserică, în Sfintele Taine: Botez, Spovedanie, Cununie, Împărtășanie ..., iar dacă ne unim cu El prin Sfintele Taine, Îl vom întâlni pretutindeni în lume, în oameni, în evenimentele din viața personală și a familiei, din viața lumii și din toată creația. Pentru că toate depind de El, pe toate le conduce El. Însă El vrea să fim în toate colaboratorii Lui.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a dedicat anul 2011 Sfântului Botez și Sfintei Cununii cu îndrumarea ca în toate parohiile să se dezbată aceste două Taine fundamentale ale vieții creștine în predici și cateheze la care să fie antrenați toți credincioșii. Știm noi ce înseamnă cu adevărat Botezul? Știm noi cum să ne pregătim pentru Botez? Știm noi să ne folosim toată viața de darurile Botezului care stau ascunse în inima noastră?

Botezul înseamnă naștere din nou prin lucrarea Sfântului Duh care ne face membrii ai Împărăției lui Dumnezeu. Dacă prin nașterea trupească devenim cetățeni ai acestei lumi, prin Botez devenim cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu care pe pământ este prefigurată de Biserica lui Hristos. Lumea aceasta trece, însă Împărăția lui Dumnezeu rămâne în veac. La Sfântul Botez primim toate darurile Duhului Sfânt pentru ca să creștem pe parcursul întregii vieți în Hristos, să devenim una cu El, desigur cu efortul nostru care constă din încadrarea în viața Bisericii, prin participarea regulată la Sfintele Slujbe, din rugăciune și post, din fapte bune ca și din străduința de a ne feri de păcate și a împlini poruncile lui Dumnezeu.

Știm însă că harul Sfințelor Taine nu lucrează în mod automat. În vechime, Botezul ca și Cununia erau evenimente prin excelență comunitare. Toți credincioșii se pregăteau cu post și rugăciune pentru cei ce primeau aceste Sfinte Taine.

Din păcate, astăzi, pregătirea pentru Sfântul Botez se reduce la pregătirea petrecerii care urmează. Ceea ce înseamnă secularizare, adică mutarea accentului de pe evenimentul religios, unic în viața unui om și cu valoare veșnică, pe un eveniment lumesc, care nu are decât o importanță trecătoare.

Viața creștină a fiecăruia dintre noi este o actualizare zilnică a propriului nostru Botez.

Mă rog Mântuitorului Iisus Hristos, născut astăzi în Peștera Betleemului, să Vă binecuvânteze pe toți și să Vă ajute să împliniți mereu voia Lui cea sfântă pentru ca să vă puteți bucura cu adevărat de viață, de copii și de toți cei dragi.

*Fragment din Pastorală de Crăciun a Înaltpreasfințitului nostru Mitropolit SERAFIM, partea despre Sf. Taină a Cununii se va publica în numărul următor.

DESPRE PĂRINTELE STĂNILOAE LA VIENA*

Silviu DASCĂLU

La 17 ani de la trecerea la cele veșnice a marelui teolog român părintele Dumitru Stăniloae, în mai multe locuri din țară și străinătate au fost organizate evenimente comemorative și de pomenire a marelui teolog. Centrul religios-cultural „Dumitru Stăniloae“ din Viena a organizat sâmbătă, 9 octombrie și duminică, 10 octombrie, o conferință dedicată părintelui profesor, ce a fost prezentată de poeta Lidia Stăniloae, fiica părintelui. Evenimentul a debutat sâmbătă dimineața, când Înalt Preasfințitul Serafim, Arhiepiscopul Ortodox Român al Germaniei, Austriei și Luxemburgului, și Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, a oficiat Sfânta Liturghie arhierescă la capela Centrului religios-cultural „Dumitru Stăniloae”. Seara, la Biserica „Sfântul Apostol Andrei“ s-a oficiat slujba Vecerniei urmată de o slujbă de pomenire a părintelui Dumitru Stăniloae la împlinirea a 17 ani de la trecerea marelui nostru teolog în Împărăția Luminii.

Evenimentele au continuat și a doua zi, pe 10 octombrie, când IPS Serafim a oficiat Sfânta Liturghie arhierescă înconjurat de către preoții slujitori la Viena: părintele Nicolae Dura, părintele Emanuel Nuțu și

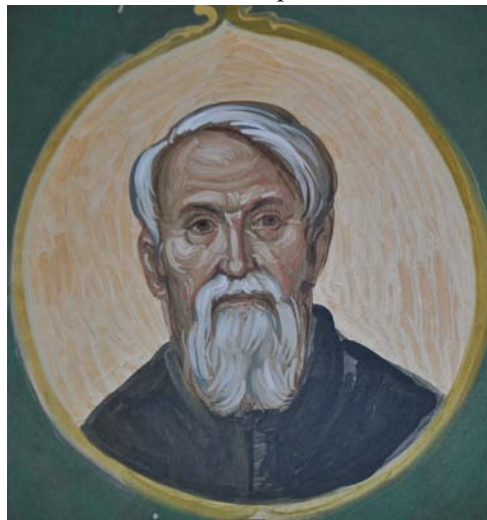
părintele Ioan Moga, cu participarea a peste 400 de credincioși. După Sfânta Liturghie, în sala parohială, fiica marelui teolog, scriitoarea Lidia Stăniloae, a continuat prezentarea vieții și activității părintelui profesor Dumitru Stăniloae.

„Parohia din Viena a organizat o întâlnire a mea cu enoriașii, în care am vorbit despre tata și s-a oficiat și slujba parastasului, iar Înalt Preasfințitul Părinte Mitropolit Serafim ne-a onorat cu prezența, ceea ce ne-a bucurat foarte mult“, a spus pentru TRINITAS TV Lidia Stăniloae, fiica părintelui Dumitru Stăniloae.

IPS Serafim și-a exprimat bucuria de a participa la acest eveniment și de a evoca personalitatea marelui teolog. „Credincioșii ortodocși români de la Viena, grupați în jurul Parohiei „Sfânta Înviere a Domnului și Sfântul Apostol Andrei“, în frunte cu părintele prof. dr. Nicole Dura și cu mine am trăit o adevărată sărbătoare prin prezența doamnei Lidia Stăniloae. Toți au rămas impresionați de chipul luminos al părintelui Dumitru Stăniloae, de viața lui curată, sfântă, de suferință, dar și de mare lumină, de nădejde, de pace și de bucurie care iradia din chipul său, ca și din exemplul familiei sale“, a spus pentru TRINITAS TV Înalt Preasfințitul Părinte Serafim, Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord.

În cuprinsul Patriarhiei Române au fost organizate mai multe evenimente comemorative pentru părintele Stăniloae, sâmbătă fiind pomenit la mormântul său de la Mănăstirea Cernica, unde a participat și Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, dar și la Biserica „Sfânta Ecaterina“, paraclis al Facultății de Teologie „Justinian Patriarhul“ din București.

*Ziarul lumina, Marti, 12 Octombrie 2010

Pr. Prof. Acad. Dumitru Stăniloae- frescă din Biserica Ortodoxă Română din Viena

GÂNDURI DESPRE MARELE TEOLOG-TATĂ

Prof. Lidia STĂNILOAE

Pentru Dumitru Stăniloae modul de viață filocalic deveniseră o a doua natură. L-am văzut contrariat atunci când era lăudat, ridicat în slăvi. Nu-i plăcea să se vorbească

despre el. Se strecura neobservat, evitând elogiile. „Dumnezeu ne-a dat talanții și noi suntem datori să-i înmulțim, să-i facem să rodească“, spunea. „Darul lui Dumnezeu ne deschide mintea, ne conduce mâna pe hârtie, ne însuflă cuvintele cu care să-L propovăduim, să-i facem pe oameni să înțeleagă cuvintele Sale“. „Mai bine să lucrezi de geaba decât să stai de geaba“, spunea.

Predica în fiecare duminică. Ieșea în fața altarului și vorbea credincioșilor. Simplu, pe înțeles, astfel încât te mirai că n-ai spus tu acele cuvinte, doar le

știa din totdeauna. După aceea, mai târziu, când încercai să ți le aduci din nou în memorie, te aflai în fața unor adâncimi către care înaintai cu sfială, cu conștiința că ți se deschisese o poartă spre un infinit pe care îl bănuiai doar, pentru că nu-l puteai ajunge niciodată... Devenea clară conștiința că „*lumea este darul lui Dumnezeu, expresia iubirii Sale pentru om*”, după cum spune Olivier Clément, scriitorul creștin francez. El preciza că părintele Dumitru Stăniloae cheamă lumea la un imens și multiplu dialog.

Tata aspira la apropierea reală de Dumnezeu pe care El ne-o oferă, cu bunătatea și dragostea Sa față de noi, fiii Săi și căreia noi îi răspundem de atâtea ori cu minuscule sclifoseli care mimează cucernicia. Pentru că el înțelesese, acesta a fost crezul său, că ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi este iubirea reală, esențială, conștiința destinului ce ni l-a hărăzit și de care trebuie să ne apropiem cu smerenie, încercând să ne dezbrăăm de zgura vremelniciei, de îngâmfarea noastră neputincioasă pe care o hrănim cu spectaculozități meschine, fără conținut.

Am învățat de la părinții mei că drumul spre duhovnicie, spre reală spiritualitate trece prin modestele atitudini de zi cu zi. Prin dragostea, prin solicitudinea pentru ceilalți, prin smerenia de a considera o moralitate autentic creștină, ca pe un fapt obișnuit al fiecărei zile. Și pe măsură ce trece timpul îmi amintesc din ce în ce mai clar momentele cu semnificația lor, a acelei vieți simple, smerite, fără morgă. În care a face binele este normalitatea însăși.

Mult mai târziu mi-am dat seama că ceea ce-l caracteriza pe tata era seninătatea luminoasă, cu care se bucura de tot ce ni se dăruise. Bucuria cu care mergeam vara pe munte. Se oprea din când în când: „*Doamne, cât e de frumos, ce minunată e lumea pe care ne-a rânduit-o Domnul.*” Ședeam pe câte o piatră și mâncam pâinea pe care curseseră câteva picături de grăsime și ni se părea că nu există ceva mai delicios pe această lume. Apoi beam apa din pârâul cel limpede și tata spunea: „După ce trece peste trei pietre, apa se curăță, e bună de băut.” Mâncam la stână mămăligă cu jintiță împreună cu ciobanii și tata era vesel și se simțea în elementul lui.

Înainte Crăciunului, se așeza la masă. „*Hai deți, Mioara, Lidia, să scriem lui Moș Crăciun*”. Mioara obiecta: „*Să scrie mama, ea scrie mai frumos, dacă scrii tu, Moșul nu înțelege...*” „*Lasă că înțelege*”, zâmbea

tata. Așa era. Moșul înțelegea totdeauna. Nu pricepeam cum, dar înțelegea. Și apoi venea seara de Ajun și la noi în sufragerie trona bradul sclipitor, împodobit cu beteață și bomboane. Tata aprindea lumânările și începeam cu toții să cântăm colinde. Într-adevăr, așa cum spuneau colindele, *sub ochii noștri se deschidea cerul*. Tavanul odăii dispărea, nu știu până azi ce se întâmpla cu el și deasupra noastră se boltea un albastru întunecat, împodobit cu stele și se auzeau glasuri care se uneau cu ale noastre: „*Astăzi s-a născut Hristos...*” Da, Hristos se născuse cu adevărat, știam și tot universul era cuprins de-o bucurie pe care n-o puteai descrie în cuvinte... Și era noaptea cea mai frumoasă a tuturor anilor, de când exista pământul... Era Crăciunul...

A trecut timpul. Miracolul acesta nu l-am mai trăit. Un miracol pe care prezența părinților mei, a tatei, ni-l adusesese aproape, ni-l făcuse firesc, îl transformaseră într-o normalitate căreia nici un nume nu i se potrivește.

Ceea ce mi se pare însă poate mai important decât orice, este capacitatea Părintelui Dumitru Stăniloae de a înzestra normalitatea cu profunzimea credinței, a ancorării în spiritualitate. El a înțeles că esența

existenței noastre, așa cum ne-a lăsat-o Dumnezeu, departe de păcatul care și-a întins umbra peste ea, trebuie să fie un firesc al bunătății, al înțelegerii, al comuniunii, al smereniei. Un firesc dăruit omului odată cu creația lui, pe care acesta l-a pierdut atunci când n-a rezistat tentației răului. Și pe care și l-ar putea recăpăta, pentru ca restaurarea omului să devină o realitate. De aici rezultă, așa cum spune Dumitru Stăniloae, valoarea persoanei umane: „*dacă pe Dumnezeu îl cunosc ca persoană, atunci persoana umană are o valoare.*” Această teorie a relației dintre Dumnezeu și om ca relație dintre persoane, respectiv teoria personalistă în teologie joacă un rol important în concepția părintelui Stăniloae. Omul este pus în fața Creatorului său, și Creatorul îl primește la Sine pe cel pe care l-a creat. Acesta este marele mister al perenității credinței. Trebuie doar să ne deschidem ochii, să nu ne încăpățănăm a defila prin viață rămânând doar la aparențe, fără a-i descoperi esența. Raportul Dumnezeu-om este fundamental, omul fiind înălțat de Părintele său la rangul de convorbitor, cu toate atributele acestuia. Întrepătrunderea între teoretic și trăirea practică, aducerea spiritualității în viața de zi cu zi a fost poate

una dintre cele mai importante caracteristici ale operei lui Stăniloae. . . .

Delicatețea sfințeniei, dragostea pentru ceilalți, conștiința că suntem făpturile Domnului, iată ce dă conturul unui umanism adevărat, nepervers. Această atitudine am văzut-o la părinții mei, la tatăl meu, zi de zi, ca singură modalitate de existență adevărată. De aceea Dumnezeu i-a dăruit puțința de a crede, de a crede cu adevărat. Pentru el legătura cu Dumnezeu era concretă, personală. Din această relație concretă a luat forța de a fi senin, liniștit, calm, în cele mai grele momente ale vieții care nu l-au cruțat, în fața nenumăratelor împrejurări din care se părea că nu există ieșire. „*Ai încredere în Dumnezeu*”, spunea. „*El nu ne uită.*”

L-am auzit spunând de multe ori. „*Noi suntem o familie de preot, trebuie să ne comportăm ca atare*”. Și-a însușit un stil de viață unitar și consecvent, pentru sine, pentru conștiința sa, nu pentru a impresiona sau impune altora.

Acesta a fost Părintele Dumitru Stăniloae. O sensibilitate ieșită din comun, potențată de rugăciune, iluminată de har. De harul care este iubire pentru divinitate, pentru ceilalți, asumare a responsabilității pentru ei, dar fără a-i înăbuși. Dar această înțelegere și gentilețe nu au însemnat abdicarea de la principiile care au fost însăși coordonatele spațiului său existențial.

Am primit de la el multe sfaturi care s-au dovedit a fi fundamentale. Le dădea cu modestie și bunăvoință, cu solitudine și dragoste. Și nu numai mie. Mulți oameni au învățat din cuvintele sale nu numai teologie ci o atitudine de viață, proprie unui creștin.

I-am văzut pe părinții mei în atâtea împrejurări dintre cele mai dificile. Niciodată, în cele mai grele clipe ale vieții, nu s-au abătut de la un anumit mod de comportare, nu din formalism, nu din fanatism sau intoleranță, ci din convingerea fermă că omul interior și cel exterior nu sunt două lucruri diferite, ci un tot. Ei știau că ni s-a dat temeiul de a nădăjdui. Trecând peste toate mizeriile, bucuriile, îngrijorările, avem posibilitatea definitivă de a privi dincolo de efemerul vieții, într-un departe care nu cunoaște limite. Că am primit promisiunea de a trăi în veșnicie, promisiune concretizată în fapte reale, pe care istoria le confirmă. Aceasta ne obligă, așa cum spune marele teolog și filozof Karl Jaspers: „*pierzând speranța, să nu acceptăm înfrângerea*”. Că, așa cum spune Shakespeare: „*Mai presus de orice să-ți fii credincios ție însuși*”. Ție însuși, credinței, convingerilor tale și, înainte de orice lui Dumnezeu, pe care l-au iubit și în lumina Căruia, sunt sigură, se bucură acum. Amândoi.

*Fragment din conferința rostită la Viena în 9 oct. 2010

MARIENVEREHRUNG IN DER ORTHODOXEN KIRCHE*

Pfr. Dr. Nicolae DURA

Die heilige Jungfrau Maria ist und bleibt für alle Christen die größte unter den Heiligen. In der orthodoxen Tradition und Spiritualität spielt die Verehrung Marias eine besondere Rolle.

Hier **zehn Bausteine**, zehn biblische und ökumenische Beweise für die **Verehrung** der Jungfrau Maria:

1. Gott selbst hat Maria verehrt und gewählt, damit sie Messias in diese Welt bringen sollte. Kein anderes Wesen der Welt hat eine ähnliche göttliche Aufgabe gehabt.

2. Die alttestamentliche Offenbarung hat prophezeit, dass die Jungfrau Maria Vermittlerin für die Ankunft des Messias sein wird (Gen 3, 15; Jes 7, 14). Der Psalmist David hat geschrieben: „*Königstöchter gehen dir entgegen, die Braut steht dir zur Rechten im Schmuck von Ofirgold*“ (Ps. 45, 11).

3. Der Erzengel Gabriel – der Bote des Himmels – hat die Jungfrau Maria begrüßt und ihr gesagt: „*du Begnadete, der Herr sei mit dir*“ (Lk 1, 28).

4. Elisabeth – die alte Mutter des Hl. Johannes des Täuflers – hat die Jungfrau Maria besonders verehrt und hat zu ihr gesagt: „*Gesegnet bist du mehr als alle anderen Frauen... wer bin ich, dass die Mutter meines Herrn zu mir kommt*“ (Luca 1, 42–43).

5. Die Jungfrau Maria hat unseren Heiland durch das Wirken des Heiligen Geistes empfangen und sie wurde übernatürlich geweiht, denn sie hat den Messias geboren. „*Jesus Christus ist derselbe gestern, heute und in Ewigkeit*“ (Heb 13,8) d.h. Er war, ist und wird das heilige Kind und Sohn Gottes sein (Lk 1, 35).

6. Maria hat mit einem prophetischen Bewusstsein gesagt: „*Siehe, von nun an preisen mich selig alle Geschlechter. Denn der Mächtige hat Großes an mir getan*“ (Lk 1, 48–49).

7. Selbst unser Herr Jesus Christus hat seine Mutter verehrt. Er war ihr gehorsam (Lk 2, 51) und hat auf sie gehört, zum Beispiel in Kaana hat er nach der Bitte Marias das erste Wunder geschehen lassen. Als Jesus gekreuzigt wurde, hat er seine Mutter dem heiligen Apostel Johannes anvertraut (Joh 19, 26–27).

8. Die Zeitgenossen Christi haben auch die Jungfrau Maria besonders verehrt, weil ihr Sohn die „*Worte des ewigen Lebens*“ (Joh 6, 68) gepredigt hat. Eine Frau aus der Menge rief zu ihm: „*Selig die Frau, deren Leib dich getragen und deren Brust dich genährt hat*“ (Lk 11, 27–28).

9. Selbst der Name der Jungfrau Maria, bedeutet auf Griechisch Herrin, Kaiserin *Δέσποινα* oder *Βασιλίσα*.

10. Schon in der Urkirche wurde die Jungfrau Maria besonders verehrt, die ersten Christen hatten für die Jungfrau Maria spezielle Gebete und Hymnen.

Die heilige Jungfrau Maria wurde vom heiligen Kyrillos von Alexandrien als „*das Szepter der rechten Lehre*“ (PG 77, 991) genannt. Nach dem dritten ökumenischen Konzil wird in der Kirche Christi die Jungfrau Maria, Mutter Gottes genannt und das ist sie; denn der, den sie geboren hat, ist Gott über alles, er ist gepriesen in Ewigkeit (Röm 9,5). Durch die Geburt Christi verbindet die Gottesgebärerin den Himmel und die Erde, sie verbindet den Schöpfer und die Schöpfung, das Ewige mit der Vergänglichkeit, die unsichtbare mit der sichtbaren Welt. Diese Mittlerrolle Marias wird in der Ikonographie der Orthodoxie auf besondere Weise zum Ausdruck gebracht: Die Mutter Gottes mit dem kleinen Jesus am Schoß oder im Arm, thront in der Apsis des Kirchenraums und oberhalb des Altars.

Mit dem hl. Johannes von Damaskus (+749) können wir ganz sicher bekennen: „Maria schau gütig auf uns herab, gute Herrin, Gebärerin des guten Herrn. Lenke und leite unsere Geschicke, wohin du willst; die Wogen unserer bösen Leidenschaften stille und geleite uns in den ruhiger Hafen des göttlichen Willens. Mache uns würdig der künftigen Seligkeit, die darin besteht, dass Gott das WORT, das aus dir Fleisch angenommen hat, uns liebevoll und von Angesicht zu Angesicht anschaut“ (1. Predigt auf die Entschlafung Marias, 9-14; PG 96,713 C-721 B).

Die Jungfrau Maria wurde von Gott als Gottesmutter auserwählt. Maria wird in der orthodoxen Hymnographie (zu Weihnachten) als Geschenk der Menschheit für die Verwirklichung des Planes Gottes für die Menschwerdung des göttlichen Logos bezeichnet. Zur Weihnachten wird in der orthodoxen Tradition auch gesungen: „*Heute gebiert die Jungfrau den ewig Seienden und die Erde bringt eine Höhle dem Unnahbaren dar. Die Engel lobpreisen mit den Hirten, die Magier wandern dem Sterne nach, denn um unseretwillen ist ein Kindlein geboren - der ewige Gott*“.

„*Dich preisen selig, alle Geschlechter, Gottesgebärerin und Jungfrau: Denn der unerfassbare Christus, unser Gott, hatte Gefallen daran, in dir umfasst zu werden. Selig sind auch wir, da wir dich als Beistand haben: Denn Tag und Nacht bittest du für uns und die Szepter des Königtums werden durch dein*

Flehen gestärkt. Deshalb besingen wir dich und rufen: Freue dich, du voll der Gnade, der Herr ist mit dir“ (Hypakoi. 5.Ton).

Nach den Worten Christi zu seiner Mutter am Kreuz: „*Frau, siehe, dein Sohn*“ (Joh 19, 27) wurden alle Menschen, die an Jesus Christus als Sohn Gottes glauben, durch den heiligen Johannes, den Apostel der Liebe, auch Söhne und Töchter Marias, deshalb können wir als Christen die Jungfrau Maria als unsere Mutter betrachten. Sie ist die tröstende Mutter der Welt.

Maria, die Gottesmutter wird ganz besonders verehrt: „*ehrwürdiger als die Cherubim und unvergleichlich herrlicher als die Seraphim*“, wie wir sie in der göttlichen Liturgie der heiligen Orthodoxie hochpreisen. Sie ist und bleibt für alle Christen die größte unter den Heiligen, deshalb verehren (proskynesis) wir die Jungfrau Maria.

Maria ist – wie Gott durch seinen Engel offenbart hat – begnadet (κεχαριτωμένη, gratia plena – Lk 1, 28). Die Jungfrau Maria wurde durch die Kraft der göttlichen Gnade gestärkt, das Wirken des Heiligen Geistes war eine Präsenz in ihrem Leben. Deshalb nennt man die Jungfrau Maria auch die Allerheiligste (Παναγία), weil sie „*Tempel des Wortgottes*“ war (Hl. Johannes von Damaskus). Sie war der Tempel Gottes, nicht der Gott des Tempels (Hl. Ambrosius von Mailand, De Spir.S. III, 11,80), Maria war „*geweihte Kirche und sprechendes Paradies*“ (Hl. Basilius der Große).

Gott hat ihr eine besondere Gnade geschenkt. Sie hat eine besondere Berufung in der Heilsgeschichte der Menschheit gehabt. Bei der Verkündigung des Herrn wurde sie durch den Heiligen Geist gereinigt und vorbereitet, um Gottes Sohn in die Welt zu bringen. Da wurde sie, die für die Gnade würdig war, mit der Gnade erfüllt. Sie hat Gnade gefunden, die die Samen der Gnade geboren hat und den Samenkern der Gnade geerntet hat. (Hl. Johannes von Damaskus).

Seit der Gekreuzigte Christ die Worte gesagt hat: „*Siehe, deine Mutter!*“ (Joh 19, 27), ist sie Mutter der ganzen Christenheit. Der Menschgewordene Sohn Gottes wurde unser großer Bruder und seine Mutter ist auch unsere Mutter geworden. So ist die Jungfrau Maria unsere Vermittlerin und große Betende für uns, wie in Kana zu Galiläa (Joh 2, 3). Maria ist unsere

Beschützerin und unsere Weisende auf den Weg der Erlösung, auf den Weg der Einheit.

Im Laufe des orthodoxen Kirchenjahres gibt es vier große **Feste** für die Verehrung der Gottesmutter.

Das Kirchenjahr beginnt bei uns mit dem 1. September und das erste Fest wurde für die Geburt Marias (8. September) festgelegt.

21. November – Die Einführung Marias in den Tempel,

25. März – Die Verkündigung der Gottesgebärerin,

15. August – Die Entschlafung Marias.

In allen persönlichen Gebete wird die besondere orthodoxe Verehrung der Mutter Gottes deutlich zum Ausdruck gebracht. Die Gläubigen beten mit großer Zuversicht und guter Hoffnung: *„Niemand, der zu dir eilt, allreine Jungfrau und Gottesgebärerin, geht beschämt von dir hinweg, sondern erhält die Gabe der hilfebringenden Vergebung, wenn er um Gnade bittet“* (Trostandenon – Paraklis).

Die Allerheiligste Gottesmutter ist die Mutter Christi und auch die Mutter der Kirche. So kann Sie uns als beschützende und weisende Mutter der Kirche helfen unsere Schritte und Bemühungen für die Wiederherstellung der sichtbaren kirchlichen Einheit zu stärken. Sie ist unsere Schützerin der Christenheit.

Wir sollen die Predigt Marias von der Hochzeit in Kana zu Galiläa respektieren: *„Was er (Jesus Christus) euch sagt, das tut“* (Joh 2,5). Jesus, das Haupt der Kirche sagt und will von uns die Einheit seiner Kirche, wir sollen als Teile des Leibes Christi mit dem Wirken des Heiligen Geistes für die Einheit der Kirchen mehr beten, fasten und tun.

* Zusammenfassung des Vortrages am Mariologischen Kongress, Festsaal der UNI Wien 6. Nov. 2010

DRUMUL VIEȚII OMENEȘTI*

Părintele Rafael NOICA

Suntem împreună, dar cu toții am sporit în vârstă și au îmbătrânit, mulți au plecat dintre noi.

Unde s-au dus?

Încă nu știm, nici nu înțelegem, dar și noi ne vom duce – și asta e singura taină din viața noastră. Unde ne ducem? Vedem moartea ca pe sfârșitul vieții noastre, și asta pentru că e și ceva adevăr ad, dar și din pricina necredinței noastre... nu suntem credincioși. Ca un prunc în pântecul mamei... stă acolo până se maturizează, până devine un adult. Și când părăsește pântecul mamei sale, dacă te gândești,

moare. Un copil se naște, părăsește pântecul mamei... la fel va fi și cu noi la sfârșitul vieții. Murim când părăsim pântecul mamei noastre... vrea cineva să se întoarcă în pântecul ei? Duceam acolo o viață tihnită, nu plăteam taxe și impozite, dar nu vrem să ne întoarcem – și cred că nimeni dintre cei ce s'au dus n-ar dori să se întoarcă în viața asta.

Rostul vieții noastre este să intrăm în mintea lui Dumnezeu... să înțelegem ce a făcut Dumnezeu, cum e mintea Sa... și atunci vom vedea o mare minune. Făptura omenească se naște în istorie, petrece timp în viața asta, apoi Dumnezeu ne ia și Se gândește la un singur lucru... cum să ne aducă în viața Sa, iar singurul lucru de preț în viața asta e să înțelegi mintea lui Dumnezeu, planul Său. Ce e viața? Și viața asta nu-i acum. Încă n-avem viață adevărată. E un început... unde ne facem alegerile... Și, după căderea omului, scopul vieții nu e cunoașterea șarpelui lui Adam, ci să deosebești între bine și rău, și să cunoști binele de rău... să alegi binele.

Dumnezeu este începutul, n-are trebuință de un început. Dumnezeu este existență, El e calea ce duce la ființare, la intrarea în Adevăr. Poruncile lui Iisus, dar și poruncile Vechiului Legământ nu sunt ceva etic, ci reguli ontologice. Sunt cuvinte ce descoperă făpturilor omenești Adevărul. Dacă înțelegem poruncile nu doar ca pe ceva etic, ci ca pe o cale de viață, pentru a intra în Adevărul vieții, ce duce la această adevărată ființare...

Ce înseamnă că Dumnezeu „este”, că El nu există, ci este? E ceva mai presus de existență. Întâia dată când Dumnezeu și-a dat un nume pentru oameni a fost cu Moisi. *„Când mă vei trimite să-i scot din Egipt, cine să le spun că i-a izbăvit? Care e numele Tău?”* Ce înseamnă un nume? Un nume e mai mult decât felul în care-l chemi pe cineva... este înțelesul cuiva... Când dăm, așadar, nume copiilor, trebuie s-o facem cu seriozitate, pentru că numele reprezintă înțelesul acelei persoane, nu doar un mod de adresare. Și Dumnezeu i-a zis lui Moisi: *„Să le spui: «Cel ce este» m-a trimis”*. A spus doar: *„Eu sunt «Cel ce este»”*.

După mii de ani, Sfântul Evanghelist Ioan a scris ceva în plus, ca să-l adauge descoperirii lui Dumnezeu: *Dumnezeu Dragoste este*. Și dragostea asta e ceva din numele lui Dumnezeu. Ce înseamnă viața? Ce înseamnă dragostea? Fără dragoste, suntem indivizi. Dar ca să devenim persoane, ipostasuri... adică un individ ce poate trăi veșnic... trebuie să dobândim dragoste; așadar, țelul vieții noastre este să dobândim dragostea, dragostea care-i începutul adevăratei și veșnicei vieți. Dragostea adevărată este – condiția pentru a nu cunoaște moartea – și dragostea cuprinde toate virtuțile; dacă câștigăm încet o virtute... smerenia, ascultarea, toate virtuțile... trebuie să înțelegem că toate ne duc la dragoste. Dragostea este capătul. Atuncea putem muri fără să murim. Părintele Sofronie era distrus trupește, dar duhovnicește era plin de viață. În acele zile ne

vorbea despre moarte în fiecare noapte, spunea că omul nu poate muri. Așteptăm, așa cum zicem în Crez, „*viața veacului ce va să fie*”. Ce e credința în viața veșnică? Credința este dragoste, când putem vedea dincolo de moarte. Credința vede dincolo de moarte.

Credința, nădejdea și dragostea. Trăind în credință, dobândim nădejde. Începem să vedem acest Dumnezeu nevăzut. Începi să te porți potrivit cu credința ta și cu ceea ce te-a făcut să ai credință. Călătoria vieții noastre este un drum al lipsei, al neîmplinirii. Suntem încă pe acest drum, însă sfârșitul drumului, când ne-am maturizat, trebuie să fie când am dobândit de la Dumnezeu, din harul dumnezeiesc, îndeajuns din gustul dragostei, când ne naștem din nou în cealaltă viață. Trebuie să fim în Dumnezeu. Trebuie însă să intrăm în Dumnezeu încă din viața asta. Întregul înțeles al vieții noastre e să aflăm calea către acea călătorie, drumul spre veșnicie, să ne pocăim, să scăpăm de moarte, de această minciună, o naștere care nu naște niciodată, o existență care nu există. Asta-i scopul vieții noastre: să scăpăm de minciuna aceasta, când ne naștem din nou.

Sfântul Siluan l-a întrebat pe Dumnezeu: „*Pentru ce dracii nu mă lasă să mă rog Ție cu minte curată?*” Și Dumnezeu i-a spus: „*Cei mândri suferă de la draci*”; se ruga de cincisprezece ani și asta a fost singurul răspuns de la Dumnezeu după cincisprezece ani. I-a zis lui Dumnezeu: „Sufletul meu a văzut că ești milostiv, învață-mă ce să fac”. Dumnezeu zice: „*Spui că sunt milostiv și că sufletul tău m-a cunoscut, încrede-te mie, ai nădejde*”. E o călătorie în care trebuie să te încrezi lui Dumnezeu. Siluan a făcut-o și a început să se roage și să cânte că va sta acolo, în întuneric, pe veci; a zis: „*Mintea mi s-a curățit de draci și de gânduri păcătoase*”.

Gândurile păcătoase vin de la duhuri – duhuri bune și duhuri rele. Dumnezeu i-a zis să aibă credință în El chiar și-n iad. Sfântul Siluan a făcut așa, iar Sfântul Duh mărturisea inimii sale că s-a mântuit. A parcurs drumul vieții până la sfârșit și a avut un singur lucru de biruit, mândria sa.

Lumea asta n-are nădejde: nu știm ce-i nădejdea adevărată decât dacă avem dumnezeiescul har; din pânțele maicii noastre cunoaștem doar suferință; suferința de a nu putea privi către învierea mea, măcar să am o nădejde că poate Dumnezeu se va milostivi și poate și eu mă voiu mântui, dar nu mă văd înviat. Lucrurile s-au înrăutățit cu omenirea după Primul Război Mondial. Nu putem vedea nădejde pentru că suferința e în pielea noastră. În lumea asta fără nădejde, singurul lucru pe care-l pot spune multora e să aibă nădejde, Dumnezeu e atotputernic și ne iubește; însă văd altceva, ceva în cuvintele Sfântul Siluan mai aproape de măsura noastră, ceva ce putem înțelege; în toate greutățile vieții să ne amintim acest cuvânt: asta nu-i încă lumea suferinței (necredinței). La măsura noastră, trăim uneori în iad – poate Dumnezeu e mai aproape de

noi? În viață toți trăim iadul, toți ne simțim pierduți, însă Dumnezeu e atunci mai aproape de noi, așa că ne putem folosi de vremurile de necaz și să-L aflăm acolo pe Dumnezeu. Ce este iadul? Iadul e păcatul. Când suntem în iad, Dumnezeu e mai aproape de noi. De ce? De fiecare dată când păcătuiam, nu-i ceva nou; sunt păcătos, e în firea mea; apoi, dacă accept că sunt păcătos, încep să intru în adevăr; dacă cred asta cu cugetul meu, că-s păcătos și-s departe de Dumnezeu, nimic nu mă poate aduce mai aproape de El; dacă acceptăm asta, atunci Dumnezeu, Care e Adevărul, este lângă noi și ne putem simți învierea, pentru că Dumnezeu S-a apropiat de noi.

Nu noi suntem aproape de Dumnezeu. Dumnezeu e aproape de noi. Mântuirea e lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului. Dumnezeu face toată treaba grea, noi trebuie doar să alegem. Sunt păcătos: am un gând rău și știu că e rău; văd că nu pot avea binele și nu pot fi binele. Apoi, îi zic ceva lui Dumnezeu și Dumnezeu îmi va arăta cum să fac alt pas pe drumul ăsta.

Pentru om, să-și vadă păcatul este începutul vederii adevărului – a început să vadă. Mulți văd la spovedanie: văd că sunt așa rău; important e să poți vedea păcatul ăsta. Să-l vezi, și să respingi răul și să alegi binele – chiar dacă nu-l poți dobândi, caută cu nădejde spre el; să te rogi pentru bine, asta-i rugăciunea. Asta-i alegerea omului, binele; așa că să-și spovedească păcatele înseamnă că respinge răul; nu poate scăpa de el, dar vrea binele pe care nu-l face și nu vrea răul pe care-l face.

Sunt trei perioade în viața omului – timpul din lăuntru pântecelui mamei, timpul pe care-l petrecem acum și veșnicia. În pânțele mamei, celulele cresc până se maturizează și pot veni pe lumea asta. Viața noastră încă nu-i viață, e un soi de „*răstimp de gestație*”, până ce ne naștem din nou în lumea cealaltă. Maica noastră duhovnicească este Biserica. Suntem în pânțele Bisericii, dar nu știm care-i adevărata lume, ca un făt ce nu știe că-i în pânțele mamei până ce se naște. Creșterea noastră în acest pânțe se face cu poruncile lui Dumnezeu; adăugăm celule duhovnicești la duhurile noastre; când ne naștem din nou, vom ieși din trupul acesta, care se va duce în pământ, dar sufletul va trăi. Sufletul e un trup duhovnicesc. Până ne vom dobândi din nou trupurile și vom trăi întreg, vom avea trupul acesta duhovnicesc, o condiție în care putem trăi în lumea asta. Și care-i condiția? Dragostea. Ea le cuprinde pe toate – văz, auz, totul pentru lumea asta. Venim așadar în lumea asta, mediul nostru din pânțe era apa, venim la aer, care-i ca un lichid, dar mai ușor, respirăm aer, am trecut de la apă la aer, de la întunericul pântecelui matern la lumină. Vedeți, există o logică. Mare lucru este acum cuvântul Sfântului Siluan, să ne ținem de aceasta ca de-o ancoră a nădejzii: dragostea lui Dumnezeu este în așa chip că nu poate păși, El n'a părăsit pe nimeni, niciodată; cei pierduți l-au părăsit pe

Dumnezeu, dar Dumnezeu n-a părăsit pe nimeni, niciodată. E o ancoră a dragostei. Dragostea lui Dumnezeu nu se schimbă, nu se poate schimba, dragostea Sa nu poate părăsi, în cele mai apăsătoare clipe Dumnezeu e lângă noi, și nădăjduim ca Dumnezeu să ne dea în orice împrejurare cuvintele tainice de care avem nevoie. Nădăjduiesc să descoperim că în aceste împrejurări Dumnezeu e mai aproape de noi decât atunci când suntem fericiți.

Dumnezeu să vă ajute pe toți în necazurile voastre și să vă îmbucure, și nădăjduim să fim împreună toți acolo, la poarta Raiului, să trăim viața cea veșnică.

*Din omilia rostită la 31 octombrie 2010, în Mănăstirea Sfântului

Ioan Botezătorul din Essex, Anglia.

Părintele Rafail Noica – fiul filosofului Constantin Noica – s-a născut în anul 1942. La vârsta de 13 ani pleacă împreună cu mama sa (care era englezoaică) și cu sora lui în Anglia. În anul 1965 părintele Rafail este tuns în monahism la mănăstirea Essex. Se întoarce în România în 1993 după 38 de ani, „aidoma slăbănogului din Evanghelie”, pentru o scurtă vizită, și se stabilește, în același an 1993, într-o sihăstrie izolată din Munții Apuseni. Scrieri: *Celălalt Noica. Mărturii ale monahului Rafail Noica însoțite de câteva cuvinte de folos ale părintelui Symeon*, ed. Anastasia, 1994; *Cultura Duhului*, ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2002

PETRE ȚUȚEA SAU CREDINȚA LA GRADUL SUPERLATIV*

Ioan BUȘAGĂ

Petre Țuțea a fost „Român absolute”, așa cum a mărturisit el însuși, înainte să moară, a fost un mare propovăduitor al valorilor spiritual-creștine și al iubirii față de neamul românesc. „Ca orice om întreg și exemplar, Petre Țuțea nu e „cel mai”, e unic. A-l închide într-o ideologie și a-l îneca într-un cult e a transforma o icoană într-un idol” „Credința lui Țuțea în Dumnezeu avea măreția unei lupte de fiecare clipă, întezită dramatic în preajma morții”, mărturisește despre el filosoful Andrei Pleșu.

Petre Țuțea a văzut lumina zilei la 6 octombrie 1902 în satul Boteni, Muscel, într-o familie de preot. La vârsta de 9 ani, rămânând orfan de tată, ajunge copil de trupă într-o unitate militară din Câmpulung. A urmat Liceul Teoretic „Gheorghe Barițiu” din Cluj, unde a absolvit și cursurile Facultății de Drept. Tânărul Petre Țuțea se face remarcat în cercurile intelectualilor ardeleni și, astfel, a fost trimis de marele om politic Alexandru Vaida-Voevod să studieze formele de guvernământ la Universitatea „Humboldt” din Berlin. Revenit în țară, a fost preocupat de politică. A scris studii economice și politice și a

participat la disputele cultural-ideologice ale timpului. A strălucit în lumea culturală interbelică, fiind considerat un vârf al generației sale alături de Mircea Vulcănescu, Mircea Eliade, Emil Cioran. A fost numit director general al Ministerului Economiei în timpul guvernării mareșalului Antonescu. Regimul comunist l-a aruncat în temniță cu o condamnare de 5 ani (1948-1953), și apoi a fost condamnat la 18 ani de muncă silnică, din care a executat 8 ani în această stare (1956-1964), în diferite penitenciare, precum București, Jilava, Ocnele Mari, dar mai ales la Aiud, unde era concentrat grosul vârfurilor legionare. Motivul acestei condamnări îl arată el însuși în lucrarea „Între Dumnezeu și Neamul meu”: „M-a întrebat un anchetator: De ce ai vorbit împotriva noastră, domâle? - N-am vorbit, domâle. Cum n-ai vorbit? - Păi, împotriva voastră vorbește tot poporul român. Ce să mai adaug eu? Și mi-au dat aproape 20 de ani de muncă silnică fără motive.

Mi s-a prezentat sentința de condamnare ca să fac recurs. La cine să fac recurs, la Dumnezeu?

A fost eliberat în anul 1964 cu sănătatea zdruncinată în urma torturilor îndurate, dar nu a abdicat de la convingerile sale. „La închisoare, grija mea a fost să nu fac neamul românesc de râs. Și toți din generația mea au simțit această grijă. Dacă mă schingiuiu ca să mărturisesc că sunt tâmpit, nu mă interesa, dar dacă era ca să nu mai fac pe românul, mă lasam schingiuit până la moarte. Eu nu știu dacă vom fi apreciați pentru ceea ce am făcut; important e că n-am făcut-o niciodată doar declarativ, ci că am suferit pentru un ideal. E o monstruoasă să ajungi să suferi pentru un ideal în mod fizic.”

După eliberarea sa, a fost continuu sub observația agenților Securității, care, prin numeroase descinderi în locuința sa de lângă Parcul Cișmigiu, confiscau manuscrise, studii și materiale la care Petre Țuțea lucra. Printre acestea: „Antropologie creștină”, „Cartea întrebărilor” sau „Dogmele”. După Revoluție, a recuperat o parte din scrieri, care au început a fi publicate. Datorită faimei sale, gânditorul creștin era vizitat zilnic de numeroși reporteri și vizitatori. A trecut la Domnul în ziua de 3 decembrie 1991, într-o rezervă a Spitalului „Cristiana” din București, iertându-i pe toți cei care l-au chinat.

Singurele sale repere de neclintit au fost Dumnezeu și poporul român. Demersul său intelectual a fost întru totul integrat Ortodoxiei. În „Ultima scrisoare către prieteni”, Petre Țuțea mărturisea: „Am fost totdeauna neliniștit, în lumea fenomenală în care am trăit, de întrebarea: De ce există această lume?

Petre Țuțea

Fără religie, omul rămâne un animal rațional și muritor, care vine de nicăieri și merge spre nicăieri. Absolutul religios creștin ne scoate din neliniștile infinitului și nedeterminării, deoarece ideea de limită, trăită de un om în univers, nu poate fi depășită decât religios. Ce pustiu ar fi spațiul dacă n-ar fi punctat de biserici!"

În acest fel, Petre Țuțea a devenit un gânditor creștin, care a înțeles că fără revelație și fără harul divin nu putem ști ce suntem, ce este lumea, scopul ei sau scopul nostru în această viață. „Am avut revelația că în afară de Dumnezeu nu există adevăr. Mai multe adevăruri, zic eu, raportate la Dumnezeu, este egal cu nici un adevăr. Iar dacă adevărul este unul singur, fiind transcendent în esență, sediul lui nu e nici în știință, nici în filosofie, nici în artă. Și când un filosof, un om de știință sau un artist sunt religioși, atunci ei nu se mai disting de o babă murdară pe picioare care se roagă Maicii Domnului.“

Omul își găsește sensul vieții sale în Biserică

Gânditorul român afirma că omul își găsește un sens vieții sale în Biserică. Aici, omul își dă seama că există, iar fără ideea nemuririi și a mântuirii, omul s-ar asemana cu un animal. „În Biserică ești comparat cu Dumnezeu, fiindcă exprimi chipul și asemănarea Lui. Dacă Biserica ar dispărea din istorie, istoria n-ar mai avea oameni. Cei care au descoperit modelul ideal și succesiunea fenomenului din el sunt creștinii. Creștinismul nu poate fi identificat cu nici un sistem filosofic, monist, dualist sau pluralist, creștinismul este pur și simplu. Religia e expresia unui mister trăit, ori ideologia e ceva construit. *Poarta spre Dumnezeu este credința, iar forma prin care se intră la Dumnezeu e rugăciunea. Rugăciunea e singura manifestare a omului prin care acesta poate lua contact cu Dumnezeu.*”

Petre Țuțea a fost asemănat cu Socrate de contemporanii lui, dar marele gânditor român a respins această asemănare, deoarece, arată Radu Preda, „*Socrate căuta un zeu, Petre Țuțea nu-l mai caută. Îl știe și se pune sub binecuvântarea Lui. Asistat, el nu se mai întreabă, ci afirmă*”.

Petre Țuțea se caracterizează ca fiind, din punct de vedere cultural, un european, dar fundamentul lui spiritual este de țaran din Muscel. În clipa morții, ultimele cuvinte ale lui Petre Țuțea au fost: „*Doamne Iisuse Hristoase, ai milă de mine!*”.

*Din ziarul: Lumina de Duminică, 10 Octombrie 2010

COMUNIUNE DUHOVNICEASCĂ ȘI ARTISTICĂ LA BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN VIENA

Centrul Religios-Cultural ”Dimitru Stăniloae” din Viena a organizat sâmbătă, 27 noiembrie, o seară culturală, în cadrul căreia a fost prezentată expoziția: “Bucuria realului în formăși culoare”, tablouri care reprezintă diferite teme și care au fost pictate de câțiva credincioși

ai parohiei (Dr.Bogdan Mirela, Bordeianu Gabriela, Dr. Braneti Aurelia, Croitoru Emilian, Rogojanu Radu, Schuller Paula, Ștefan Adriana, Toma Victor) sub îndrumarea domnului Profesor Mag. Ioan Buliga, cel care a pictat iconostasul bisericii ortodoxe române din acest loc. De asemenea, au fost prezentate și goblenuri lucrate de doamna preoteasă Domnica Dura.

După slujba Vecerniei, expoziția a fost deschisă de Pr. Paroh Dr. Nicolae Dura, care a arătat legătura dintre cultură și cult, a felicitat preocupările acestor enoriași și a salutat prezența numeroșilor oaspeți români și austrieci. În cuvântul rostit la început, Profesorul Ioan Buliga și-a exprimat bucuria de a lucra cu persoane din diferite domenii profesionale, dar care, în timpul liber, s-au decis să caute bucuria în artele frumoase. Mereu, munca acestor novici ai picturii se împletțe armonios cu profunde trăiri spirituale ortodoxe. Acolo unde au fost desăvârșite icoanele pentru iconostasul bisericii și unde de multe ori s-au făcut rugăciuni pentru împlinirea acestei lucrări sfinte, acolo se desfășoară această activitate care leagă arta și cultura de spiritualitatea noastră. Cadrul cultural a fost înfrumusețat printr-un concert susținut de către Nicoleta Radu (sopran), Zoltan Nagy (bass-bariton) și Lorelei Petrescu (pian), cântăreți ai Operei din Viena.

Iubite Părinte Nicolae,
a fost o deosebită bucurie pentru mine să ne revedem la Viena și să slujim împreună la frumoasa Liturghie arhierescă din minunata biserică a românilor, o ctitorie pilduitoare, o comunitate vie însuflețite de râvnă aleasă a frăției tale.

Integrala mea recunoștință și admirație față de tot ce am văzut și am trăit împreună.

Cu mult drag,

Arhid. Prof. Dr. Ioan I. Ică jr.

Stimate Părinte,
m-am bucurat din tot sufletul când am descoperit
biserica d-voastră tocmai în inima Vienei! M-au
impresionat profund evlavia oamenilor și frumusețea
rugăciunii, împodobite armonios cu pictura făcută parcă
de îngeri. Se vede vrednicia și dragostea "păstorului".
Vă felicit pentru această comoară ortodoxă, care sper să
devină așa cum spuneți, loc de pelerinaj. Părintele meu,
Vasile Dascălescu, vă știe din lucrările teologice pe care
l-ați publicat: i-am povestit și dânsului despre biserica
românilor din Viena, i-am promis că-i voi împrumuta
cartea d-voastră "Biserica trăită departe", care ați scris-o
atât de complet. Băiatul meu Andrew/Andrei a fost la
biserica duminică trecută și a rămas la dialogul biblic, el
e mai timid ca mine și n-a îndrăznit să vă adreseze
întrebări. L-am încurajat să continue, pentru că biserica
e mama noastră a tuturor. Am citit cu mare plăcere
revista "Chemări la Hristos", așa vrea să mă abonez dacă
se poate s-o primesc aici în state.

Vă doresc tot binele și Domnul să vă aibă-n paza
Lui mereu,
Prof. Pălăguța Chiriac, New York

Doamne ajuta*,

A fost o deosebită bucurie pentru noi să vă
cunoaștem și să participăm la Sfânta Liturghie în
Biserica în care slujiți.

Tatăl meu s-a simțit foarte bine slujind alături de
sfinția voastră și împărțind gânduri cu enoriașii. I-ați
dăruit o zi binecuvântată.

Am fost plăcut impresionat de numărul și
modul în care românii din Viena participa la Sfânta
Liturghie. Este mai mult decât evident că râvna sfinției
voastre și-a arătat bogat roadele. Bunul Dumnezeu să vă
sprijine în toate cele de folos spre binele tuturor.

Cu alese gânduri.

Dr. Adrian Opre

*Autorul este profesor, la Facultatea de Psihologie a Universității
Babes-Bolyai din Cluj-Napoca și a însoțit pe tatăl său Preacucernicul
Pr. Crăciun OPREA, paroh în Cinciș, Hunedoara, care a suferit ani
de detenție comunistă și l-a cunoscut bine pe Părintele Arsenie Boca.

Orthodoxe Vesper und Vortrag über die Orthodoxie Biggi Kempter

Donnerstag abends, am 25. November 2010,
ertönte im schlichten Kirchenraum der alt-ehrwürdigen
Spitalskirche (Weihe 1409) Psalmgesang in rumänischer
Sprache. Weihrauchduft umspielte die Nasenflügel und
mit geschlossenen Augen meinte man sich kurzfristig in
eine orthodoxe Kirche irgendwohin nach Rumänien
versetzt...

Wir – die evangelische und römisch-katholische
Pfarrgemeinde von Perchtoldsdorf – hatten die Ehre den
Bischofsvikar der rumänisch-orthodoxen Kirche, Herrn
Pfr. Erzpriester Dr. Nicolae Dura – auf Einladung des
Ökumenekreises hin - bei uns begrüßen zu dürfen. Herr
Pfarrer Dr. Dura feierte mit uns (wir waren sicher mehr
als 60 Personen) eine Vesper in deren Mittelpunkt u.a.
ein Loblied auf den Schöpfer (Psalm 104) und der
Gesang des Simeon aus dem Lukas-Evangelium standen.

Drei Konfessionen beteten und sangen
miteinander, drei Konfessionen fühlten sich
untereinander geschwisterlich verbunden. Im Anschluß
an die Vesper erzählte uns Herr Pfarrer Dr. Dura von
seiner Kirchengemeinde in Wien-Simmering, wo seit
2003 die Sonntagsliturgie in der neuen Kirche gefeiert
wird, nachdem seit mehr als 100 Jahren die rumänisch-
orthodoxen Christen in der Kapelle in der Löwelstr. 8,
Wien 1. die Gottesdiensten feierten. Anhand einiger
Bilder vermittelte er uns die Schönheit „seiner“ Kirche,
insbesondere der künstlerisch hochwertigen Fresken.

Beeindruckt hat auch das Foto aus der
Vogelschau über die unüberschaubare Zahl von
Gläubigen in der Osternacht – ein Lichtermeer!
Lebendig gab uns darüber hinaus Herr Pfarrer Dr. Dura
einen allgemeinen Überblick über die Kirche seines
Landes. Die Herzlichkeit unseres Zusammenkommens
erfüllte uns mit Freude und Dankbarkeit! Als
konfessionell verbindend erwies sich zum Abschluß
noch ein Besuch beim Heurigen, wo bei einem privaten
Gedankenaustausch zwischen Herrn Pfr. Dr. Dura und
den Pfarrern aus Perchtoldsdorf (Pfr. Mag. Pál Fónyad
und Prälat Ernst Freiler), sowie einigen Mitgliedern des
Ökumenekreises der Abend ausklang.

**Am 29. Jänner, um 19,00 Uhr im Pfarrsaal der
Rumänisch-Orthodoxen Kirche,
11. WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161:
„Der Mönch in mir“
Athos-Vortrag mit Prof. Heinz Nußbaumer!**

Am Samstag, 29. Jänner laden wir alle
Pfarrmitglieder – und alle Interessierten – sehr herzlich
zu einem besonderen Abend in unsere Kirche: Prof.
Heinz Nußbaumer, vielen von uns aus Fernsehen und
Printmedien bekannt, wird uns in Bildern, Tönen und
Texten in die Klosterwelt des Hl. Berg Athos entführen,
den er seit mehr als einem Vierteljahrhundert besucht
und der seine Heimat der Seele“ geworden ist..

„Der Mönch in mir – Erfahrungen eines
Athospilgers für unser Leben“ heißt sein vielfach
ausgezeichnetes Bestsellerbuch, in dem er – der
katholische Publizist - seine sehr persönlichen
spirituellen Einsichten am Hl. Berg der Ostkirchen
festgehalten hat. Es wurde inzwischen in praktische
allen Sprachen der orthodoxen Welt, auch ins

Rumänische, übersetzt und 2008 zum „Goldenen Buch des Jahres“ gekürt. Aus diesem Anlass sagte S.E. Metropolit Michael Staikos: „Das Buch ist ein wahres Geschenk – geschrieben von einem profunden Kenner des athonitischen Mochtums, der den Athos liebt – und

ÎPS. Mitropolit Teofan Savu (ortodox), Prof. Nußbaumer și ES Episcop Petru Gherghel (catholic), Iași

der von den Mönchen des Athos geschätzt und geliebt wird“.

An diesem Samstag, 29. Jänner (Beginn 19:00 Uhr) werden wir mit meditativen Bildern, Hymnen und berührenden Texten in die Welt des Hl. Berges eintauchen. In eine Welt der Stille und des Schweigens; der Vereinfachung und des „leichten Gepäck“; eine Welt der Freude und Dankbarkeit, die sich nicht aus Wellness- und Fitness-Strategien nährt, sondern aus der Fähigkeit, tief in unser Herz hinein zu hören, wieder innezuhalten - und so ein Höchstmaß an Seelenruhe schon im Hier und Jetzt zu finden.

Prof. Heinz Nußbaumer ist Publizist und Herausgeber der Wochenzeitung „Die FURCHE“ sowie Vorstandsvorsitzender von Europas größtem SOS-Kinderdorf. Er war 20 Jahre lang Außenpolitik-Chef des KURIER, zehn Jahre Sprecher zweier österreichischer Bundespräsidenten – und ist als Gastgeber zahlloser philosophisch-theologischer TV-Diskussionen im ORF bekannt.

ANUNȚURI:

Duminica și în sărbătorile bisericești:
Sf. Liturghie se săvârșește începând cu ora 9,30.
Miercurea: Acatist, ora 18,00.
Vinerea: Acatist, ora 18,00.
Sâmbăta: Sf. Liturghie, ora 10,00 (la Capelă) și Vecernia, ora 18,00.

În fiecare Duminică după Sf. Liturghie se desfășoară dialogul biblic.

Vineri 24 dec. ora 18,00 Vecernie și Colinde.

Sâmbătă 25 dec. 2010, CRĂCIUNUL. La ora 9,30 Utrenia și Sf. Liturghie: concert de colinde, agapă.

Duminică 26 dec. Soborul Maicii Domnului. La ora 9,30 Acatist și Sf. Liturghie.

Luni, 27 dec. Sf. Arhidiacon Ștefan. La ora 9,30 Acatist și Sf. Liturghie.

Sâmbătă 1 ian. 2011, Tăierea Împrejur, Sf. Vasile și **Anul Nou.** La ora 10,00 Sf. Liturghie.

Joi 6 ian. 2010, BOBOTEAZA. La ora 10,00 Sf. Liturghie și sfințirea apei.

Vineri 7 ian. Sf. Ioan Botezătorul. La ora 9,30 Acatistul și Sf. Liturghie.

Între **2–9 ianuarie 2010**, preoții slujitori vor merge pe la casele credincioșilor cu Botezul Domnului, pentru sfințirea locuințelor. Programul: **2 ian.** Sectorul 1, 2 (P. Dura) și Wiener Neustadt (P. Nuțu);

3 ian. Sectorul 20, 21 (P. Nuțu) și 3, 4 (P. Dura);

4 ian. Sectorul 5, 6 (P. Dura) și 7, 8 (P. Nuțu);

5 ian. Sectorul 9, 14 (P. Nuțu) și 12, 13 (P. Dura);

6 ian. Sectorul 10, 11 (P. Dura) și 22 (P. Nuțu);

7 ian. 15, 16, 17 (P. Dura) și 18, 19, 23 (P. Nuțu);

8 ian. Mödling, Baden (P. Nuțu);

9 ian. Krems (P. Dura) și St. Pölten (P. Nuțu).

Pentru sfințirea caselor Vă rugăm să Vă anunțați fie direct la biserică la preotul slujitor de rând ori pr.dura@rumkirche.at sau la telefon: 533 03 29, 0699/173 787 74 ori pr.nutu@rumkirche.at; 533 79 63, 0676/42 32 426

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus RUFÉ zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien“GZ03Z034851M”

*Preoții slujitori, Consiliul și Comitetul parohial din Viena, Vă urează din tot sufletul:
Sărbători fericite și La mulți, buni și fericiți ani!*